

ГРОЗДОБЕРЦИ

Ей китна пролѣтъ се завърна,
Гората се разви.
За новъ животъ, съсъ нова хубость
Се всичко обнови.

И сладкъ дѣхъ и сладки пѣсни
Изпълнятъ небеса . . .
Съззе се, пѣпчици напѣши +
И витата лоза.

И, весела, съ привѣтъ помага,
Лозинитѣ си тя —
Та редомъ поздрави трѣвитѣ
И роснитѣ цвѣтя. —

Едничко само я възчуди
Въ свѣта прѣкрасенъ, новъ:
«Защо е окол' нейний коренъ
Дълбокъ изровенъ ровъ?!» . .

Доклѣ отгатне налетяха
Лозари — и въ несвѣсъ
Лозинитѣ ѝ съ остъръ косеръ
Подрѣзаха завчасъ.